

Een eenzame tocht

'Het is verdrietig maar het is stil om ons heen. We weten niet hoe het komt. Is het te confronterend? Duurt het al te lang? Is iedereen druk? Of komt het omdat ik steeds wel weer oprabbel?'

Mariska ontdekt in juli 2012, na een periode van problemen met haar stoelgang, dat er sprake is van een coloncarcinoom, stadium III, met uitzaaiingen in de lymfeklieren.

Mariska en haar man Ton hebben samen drie kinderen, die op het moment van diagnose 13, 11 en 6 jaar oud zijn. Na een darmoperatie in augustus en acht chemotherapiebehandelingen van september 2012 tot maart 2013, worden uitzaaiingen geconstateerd in de lever én als toevalstreffer een kraakbeen-tumor in haar arm. Er volgt een leveroperatie in oktober. In december wordt de tumor uit haar arm verwijderd en vervangen door donorbot. Bij de controle drie maanden later is er opnieuw geen sprake van opluchting; er wordt een metastase geconstateerd in de eierstokken.

In februari 2014 wordt Mariska geopereerd aan haar eileiders, baarmoeder en eierstokken en in april 2014 ondergaat ze een HIPEC-behandeling – een combinatie van chirurgie en chemotherapie. Tijdens de HIPEC worden er metastasen in haar blaas aangetroffen en verwijderd. Mariska is op dat moment de wanhoop nabij. Nog amper bekomen van de ene operatie, volgt alweer de andere.

In september krijgt Mariska hevige buikpijn, en wordt een darmafsluiting geconstateerd waaraan ze geopereerd wordt.

Wat ze nodig had, was iemand die echt naar haar luisterde, zich inleefde in hoe het is om zo bang te zijn en zoveel te verliezen

Het herstel duurt steeds langer en er is nauwelijks reserve. Mariska ervaart echter ook een enorme innerlijke kracht, die haar er toch weer doorheen helpt.

Naast haar enorme angst is het moeilijkste voor Mariska dat ze niet de moeder kan zijn die ze zou willen zijn. Uitstapjes, vakanties, de verjaardagen van haar kinderen vieren – Mariska is soms zo ziek of verzwakt, dat de festiviteiten een ingetogen karakter krijgen of in het ergste geval niet door kunnen gaan. Mariska kiest er wel voor om de goede momenten juist samen met haar gezin door te brengen. Al is het soms meer ingetogen, het gezin wordt wel hechter.

Mariska Blom

In november 2015 moet Mariska opnieuw een HIPEC-behandeling ondergaan, omdat er metastasen zijn ontdekt. De afgelopen maanden heeft haar ziekte zich rustig gehouden maar hoe lang dit duurt is niet te voorspellen. Elke verjaardag is er toch weer de vraag of dit de laatste zal zijn. Mariska wil niets liever dan beter zijn, haar leven terugkrijgen, genieten met haar gezin, en onafhankelijk en spontaan kunnen zijn. Voor Mariska is het krijgen van steun heel belangrijk. Er zijn zeker mensen die bijsprongen, de kinderen opvangen of hulp aanboden, maar op veel momenten heeft Mariska zich heel alleen gevoeld. Wat ze nodig had, was iemand die echt naar haar luisterde, de pijn niet wog probeerde te halen, de eenzaamheid kon verdragen, zich inleefde in hoe het is om zo bang te zijn en zoveel te verliezen.

Gelukkig vond ze deze steun bij het Helen Dowling Instituut, dat psychosociale zorg biedt. In contacten met de artsen en verpleegkundigen merkte ze dat er vooral oog is voor de medische kant van ziekzijn. Hoe je het thuis redt met een man die naar zijn werk moet en drie jonge kinderen? Eigenlijk zijn er weinig mensen die daar naar vragen. Het is een eenzame tocht, die kanker ...

*tekst uit een e-mail van Mariska naar familie en vrienden om ze op de hoogte te houden van haar ziekteproces.